

Не съм запознат много със тия неща, които ги правят те, но тия по-младите, на 19–20 години дете са, те винаги гледат да се закачат със циганите. Но според мене това е дело на баща им: „Циганин. Няма да си играеш със него, той е ром. Бегай от него, той ще те бие, той е много мръсен, не знам си какъв“ и от малките то пази това във ума си, и като порасне, като види някой циганин, и започват да го псуват, да го ритат, да го ударят и такива работи. Поне според мене това се случва, към младите тоя гняв се получава към младите от старите. Като излизаш да си играеш навънка, минава някой циганин, той си дърпа сина: „Дръпни се, че той е циганин, той е мръсен, той не знам си кво, не знам си що“ и те си го втълпяват това (мл.20, Ф, м.)

Р: Не знам просто трябва по някакъв начин да се, де да знам, просто няма как да го обясня това нещо, да ни приемат като хора, не като някои: „А, тоя е циганин, мани го“ (мл.20, Ф, м.).

Знанието за ромите се конструира и през **пространството**, което обитават – ромите се мислят през мястото, в което живеят. „Човек си изгражда представа за мястото, където живеят, примерно, ако кажеш аз живея в Бояна или в Банкя, си мислиш, че си богат така и в квартал „Христо Ботев“, то е ясно ти си циганин, или във „Факултета“ мм където и да било“ (уч.8) Т.е. очевидно е за „нас“, че в кв. „Факултета“ и кв. „Христо Ботев“ живеят „цигани“.⁸² Името на квартала автоматично „ни“ кара да отнесем членовете му към клишето „циганин“ и всичките му гореописани негативни значения. Така стигматизираме малцинството и го ограждаме в пространството на града, създават се ясно очертани граници на „циганското“ пространство в София. „Ние“ имаме естествена нагласа, че хората, които живеят в кв. „Христо Ботев“ и кв. „Факултета“, са „цигани“, и автоматично ги дефинираме през определен стил на живот, на който приписваме предзададеното си знание за

⁸² „Ние“ имаме знание, че кв. „Христо Ботев“ и кв. „Факултета“ са цигански, но това знание е придобито опосредствано, малцина са тези, които са го придобили в непосредствения си социален опит, т.е. влизайки, в тези квартали. Обичайната позиция спрямо тях е да бъдат заобикаляни и избягвани в градското пространство – това подробно е разгледано от Майя Грекова в „Кварталът като гето: „Христо Ботев“ и „Факултета“, гледани отвън“.